# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou se sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, čj. CPR-11397-4/ČJ-2021-930310-V235, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2021, čj. 59 A 9/2021-17,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 23. 3. 2021, čj. KRPT-43016-49/ČJ-2021-070022, rozhodla podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobce a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, na jeden rok. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány na základě pobytové kontroly zjistily, že žalobce pracoval na stavbě, aniž by měl povolení k zaměstnání, které je podmínkou výkonu zaměstnání.

[2] Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Během kontroly předložil cestovní doklad, na základě kterého se území ČR nacházel legálně. Žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav (nezjistil všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce) a nerespektoval skutečnost, že žalobce po celou dobu pobytu vykazuje znaky slušného chování. Žalobce je zdravou osobou v produktivním věku s dospělou osobností a má zájem vykonávat výdělečnou činnost. Na území ČR chce podnikat a za tím účelem se stal společníkem společnosti LEGALPRECISE s.r.o. Tím mu vznikla silná vazba na ČR.

Správní vyhoštění a stanovenou dobu zákazu vstupu vnímá jako nepřiměřeně tvrdé. Má za to, že mu lze povolit ze solidárních či humanitárních důvodů pobyt na území ČR.

[3] Krajský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobce uplatnil žalobní námitky, s nimiž se vypořádal již žalovaný ve správním řízení a žalobce s jejich vypořádáním v žalobě nepolemizoval. Krajský soud považoval za takové situace za dostatečné v podrobnostech odkázat na závěry žalovaného, s nimiž se ztotožnil. Zdůraznil, že neměl pochyby o naplnění § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl zaměstnán bez potřebného povolení. Skutečnosti týkající se délky pobytu na území ČR a jeho bezproblémovosti jsou zohledněny ve stanovení nízké doby, po kterou nebude moci žalobce vstoupit na území EU. Stejně jako žalobcova formální účast v právnické osobě ale nemohou být důvodem k upuštění od správního vyhoštění. Neshledal, že by správní vyhoštění bylo nepřiměřené.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Má za to, že kromě žalovaného také krajský soud rozhodl v rozporu s výše uvedenými ustanoveními správního řádu (viz odst. [2]). Krajský soud se dostatečně nevypořádal s namítanou zásadou omezené materiální pravdy, neboť dostatečně nezjistil skutkový stav věci a skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele. Není pravdou, že by jeho účast ve společnosti LEGALPRECISE byla jen formální. Krajský soud nezjišťoval, zda je daná společnost ekonomicky činná a jakou činnost v ní stěžovatel vykonává. Stěžovatel na území ČR vstoupil legálně a krajský soud nezohlednil, že zde pobýval jeden týden. Stanovená doba zákazu pobytu je zcela nepřiléhavá a nepřiměřená vzhledem k době pobytu na území ČR.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Ve svém postupu neshledává pochybení. Odkázal na obsah svého rozhodnutí, napadeného rozsudku a spisové dokumentace.

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti nejprve přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť se jedná o věc, v níž po 1. 4. 2021 rozhodoval samosoudce (viz např. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2021, čj. 8 Azs 236/2021-34). Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

[9] Pokud jde o zcela obecnou námitku, podle které krajský soud a žalovaný porušili některá ustanovení správního řádu, lze poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které pouhá citace právních předpisů nepředstavuje projednatelnou žalobní či kasační námitku (viz rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2006, čj. 6 Azs 298/2005-54, a usnesení ze dne 9. 4. 2008, čj. 2 Azs 104/2007-39). Ustanovení správního řádu se navíc nevztahují na řízení před správními soudy (viz rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 7 Azs 71/2019-27, a ze dne 4. 12. 2019, čj. 6 Azs 203/2019-23, v nichž se soud zabýval obdobnými kasačními námitkami uplatněnými stěžovatelovou zástupkyní ve věcech jiných stěžovatelů).

[10] Další námitka směřovala k nedostatečnému zjištění skutkového stavu. Stěžovatel ji uplatnil ve shodném znění již v žalobě a nyní pouze zaměnil slova „*žalovaný*“ za „*Krajský soud v Ostravě*“. Taková námitka je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (v podrobnostech viz usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[11] Napadený rozsudek stojí na závěru, že účast stěžovatele ve společnosti LEGALPRECISE, jeho bezproblémovost a krátká doba pobytu na území ČR nejsou relevantní z hlediska naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť důvodem správního vyhoštění byl výkon zaměstnání bez pracovního povolení. Nejvyšší správní soud neshledal, že by takový závěr krajského soudu představoval hrubé pochybení při výkladu práva, které by mohlo založit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu výše uvedeného usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39. V tomto směru lze odkázat na ustálenou judikaturu, podle které se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat. V dané souvislosti je proto bez většího významu, že se stěžovatel na území České republiky choval „slušně“ (viz rozsudky NSS ze dne 20. 7. 2017, čj. 1 Azs 199/2017-27, ze dne 29. 11. 2017, čj. 5 Azs 3/2017-29, či ze dne 28. 11. 2019, čj. 4 Azs 390/2019-27).

[12] Výjimku z výše nastíněného pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, čj. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, čj. 4 Azs 8/2017-21, či ze dne 28. 6. 2017, čj. 2 Azs 120/2017-19). Zde krajský soud dospěl k závěru, že účast ve společnosti LEGALPRECISE nezakládá ani nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Ani v tomto směru ale stěžovatel nepředestřel argumentaci způsobilou založit přijatelnost kasační stížnosti, neboť krajskému soudu sice obecně vytkl, že se dostatečně nezabýval jeho činností ve společnosti LEGALPRECISE, aniž by ale o svých podnikatelských aktivitách, resp. vazbách na ČR sám v tomto směru v žalobě či ve správním řízení cokoli konkrétního tvrdil. Skutečnost, že se jimi krajský soud v napadeném rozsudku podrobněji nezabýval, proto nemůže představovat zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[13] To platí také o tvrzení stěžovatele, podle kterého je stanovená doba zákazu pobytu nepřiměřená. Zákon o pobytu cizinců zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze uvedenou maximální dobou zákazu vstupu (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 99/2011-55, či ze dne 21. 8. 2020, čj. 4 Azs 386/2019-33). Výkon správního uvážení v takovém případě musí nalézt odraz v odůvodnění správního rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správní uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz např. rozsudek kasačního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 2 As 19/2004-92). V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73). Na těchto východiscích stojí i závěry napadeného rozsudku poukazující na stanovenou dobu zákazu pobytu v délce jednoho roku při zákonem stanovené nejvyšší délce tří let a ani stěžovatelovo opakované tvrzení o nepřiměřenosti takového závěru nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 8 As 287/2020-33, část III. 4. a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu